

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Łowiczu w sprawie o sygnaturze akt I C 253/13 z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. przeciwko M. F. o zapłatę oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 13 grudnia 2002 roku pozwany zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowę o korzystanie z karty kredytowej nr (...). (...) Bank (...) S.A. w K. zbył przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność wynikającą z przedmiotowej umowy na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. Oddział w W.. Nabywca wierzytelności w dniu 20 września 2007 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanemu. Postanowieniem z dnia 31 października 2007 roku, sygn. akt I Co 678/07, Sąd Rejonowy w Łowiczu nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności. Na mocy umowy cesji z dnia 27 kwietnia 2011 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w W. przeniósł przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność na rzecz powoda. Na nabytą wierzytelność składa się: kapitał w kwocie 2.268,49 zł, odsetki umowne w kwocie 392,52 zł, odsetki karne w kwocie 157,20 zł, opłaty w kwocie 12,00 zł.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo podlega oddaleniu, bowiem podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia okazał się skuteczny. W ocenie Sądu a quo powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wykazał aby zaistniało zdarzenie skutecznie przerywające bieg terminu przedawnienia dochodzonego roszczenia ani nie wykazał okoliczności, które pozwalałyby uznać podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia za nadużycie prawa. Sąd I instancji argumentował, że dochodzone przez powoda roszczenie wynika z prowadzonej działalności gospodarczej, zatem zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata. Sąd Rejonowy podniósł także, że w rozpoznawanej sprawie kredyt stał się wymagalny co najmniej w dniu 20 września 2007 roku, to jest w dniu wystawienia przez (...) Spółkę Akcyjną bankowego tytułu egzekucyjnego, w którym zamieszczono oświadczenie, że należność z umowy kredytu z karty kredytowej, zawartej dnia 13 grudnia 2002 roku z M. F. jest wymagalna. Ponieważ zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, Sąd Rejonowy uznał, że początek biegu terminu przedawnienia należy liczyć od wskazanego dnia 20 września 2007 roku. Sąd meriti odwołał się także do treści

art. 123 § 1 k.c., wskazując, że czynnością, której dokonanie przerywa bieg terminu przedawnienia jest między innymi złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Natomiast złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności nie powoduje przerwania biegu terminu przedawnienia. W konkluzji - w ocenie Sądu Rejonowego - pozew o zapłatę z dnia 9 stycznia 2013 roku został wniesiony po upływie trzyletniego terminu przedawnienia objętych nim roszczeń. Sąd a quo uznał bowiem, że bez wpływu na ustalenie co do biegu terminu przedawnienia pozostaje, załączony do pozwu na karcie 25-26, wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie powołanego wyżej bankowego tytułu egzekucyjnego, gdyż wraz z odpisem tego wniosku egzekucyjnego powód nie przedstawił dowodu złożenia go komornikowi ani daty wszczęcia egzekucji.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił:

1. naruszenie art. 117 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu przed dniem wniesienia pozwu;
2. naruszenie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 233 k.p.c. polegające na całkowitym pominięciu przez Sąd I instancji faktu, iż bieg terminu przedawnienia wskutek działań podjętych przez poprzedniego wierzyciela uległ przerwaniu, co

skutkowało tym, że w dacie wniesienia pozwu wierzytelność była nieprzedawniona, co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

3. naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegające nie na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie wskazała dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne, a tym samym nie udowodniła, iż roszczenie na dzień wniesienia pozwu nie było przedawnione;

4. naruszenie art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie wniosku w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. C. (KM 54/08) w celu przeprowadzenia dowodu z wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez wydanie orzeczenia zgodnego z żądaniem pozwu oraz zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie wyroku, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 stycznia 2008 roku do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. C. wpłynął, złożony przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W., wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego w dniu 20 września 2007 roku, któremu Sąd Rejonowy w Łowiczu postanowieniem z dnia 31 października 2007 roku, w sprawie o sygn. akt I Co 678/07, nadał klauzulę wykonalności przeciwko M. F..

/wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 1 akt sprawy Km 54/08/

Pismem z dnia 3 stycznia 2008 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. C. zawiadomił dłużnika M. F. o wszczęciu postępowania egzekucyjnego.

/zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego – k. 7 akt sprawy Km 54/08/

W dniu 30 lipca 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. C. otrzymał pismo złożone przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W., datowane na dzień 15 maja 2012 roku, informujące o zmianie wierzyciela. Z treści przedmiotowego pisma wynikało, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 27 kwietnia 2012 roku dotychczasowy wierzyciel (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. przeniósł na B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wierzytelność przysługującą mu od dłużnika M. F..

/pismo z dnia 15 maja 2012 roku – k. 75 akt sprawy Km 54/08/

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. C. postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2012 roku umorzył prowadzone postępowanie egzekucyjne, działając w oparciu o art. 825 pkt 1 k.p.c. W uzasadnieniu postanowienia wskazał, że (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. dokonując sprzedaży wierzytelności zrezygnował tym samym z prowadzenia egzekucji na swoją rzecz, co jest tożsame z wnioskowaniem o umorzenie egzekucji w tym zakresie. Wskazał, że prowadzenie postępowania egzekucyjnego na rzecz nowego wierzyciela będzie możliwe po uzyskaniu przez niego prawidłowego tytułu wykonawczego.

/postanowienie z dnia 6 sierpnia 2012 roku – k. 80 akt sprawy Km 54/08/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Ponieważ rozpoznanie niniejszej sprawy nastąpiło w postępowaniu uproszczonym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹¹ § 1 k.p.c. ograniczył przeprowadzone przez siebie postępowanie dowodowe jedynie do przeprowadzenia dowodu z dokumentu. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Apelacja powoda w istocie sprowadza się do zarzutu, że Sąd Rejonowy niezasadnie oddalił jego powództwo z uwagi na upływ terminu przedawnienia. W ocenie skarżącego dochodzone przez niego roszczenie nie uległo przedawnieniu, bowiem bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu na skutek złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. We wskazanym zakresie należało zatem poczynić stosowne ustalenia.

W wywiezionym przez siebie środku odwoławczym apelujący nie kwestionuje poszczególnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy. Skarżący uważa natomiast, że ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny sprawy nie jest pełny, bowiem Sąd a quo pominął okoliczność, że wobec pozwanego, jako dłużnika toczyło się postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2012 roku. Prawidłowe rozpoczęcie niniejszej sprawy wymagało zatem uzupełnienia przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego we wskazanym zakresie, co też Sąd Odwoławczy uczynił. Pomimo, że na kartach uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy wskazał, iż do przerwania biegu terminu przedawnienia dochodzi między innymi na skutek wniosku o wszczęcie egzekucji, Sąd a quo całkowicie pominął wniosek powoda o dopuszczenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. C., sygn. akt Km 54/08. W szczególności Sąd I instancji nie przeprowadził dowodu z wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Wyjaśnić także należy, iż konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego jedynie w części nie uprawniała Sądu Okręgowego do uchylenia zaskarżonego orzeczenia Sądu Rejonowego i przekazania temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, tak jak wnosił o to powód w wywiezionej przez siebie apelacji. Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. Sąd II instancji może uchylić wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania jedynie, gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Przechodząc do ustalenia czy roszczenie dochodzone przez powoda uległo przedawnieniu przed dniem wniesienia przez niego pozwu podnieść należy, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Utrwalone już stanowisko orzecznictwa przyjmuje, że czynnością przerywającą bieg przedawnienia jest także wystąpienie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Złożenie tego wniosku nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku III CZP 101/03, wyrok z dnia 12 stycznia 2012 roku sygn. akt II CSK 203/11). Dopiero po zakończeniu postępowania o nadanie klauzuli wykonalności bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo.

Oczywiste jest także, że złożenie wniosku egzekucyjnego do komornika stanowi czynność zmierzającą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia, przerywającą bieg terminu przedawnienia.

Sporna jest natomiast kwestia skutków umorzenia postępowania na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. w doktrynie i orzecznictwie. Część przedstawicieli nauki i orzecznictwa prezentuje pogląd, iż skutek zniweczenia przerwania biegu przedawnienia występuje wyłącznie w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 823 k.p.c., czyli w razie bezczynności wierzyciela prowadzącej do umorzenia postępowania. Inne poglądy zmierzają do zrównania cofnięcia wniosku z cofnięciem pozwu i w konsekwencji zastosowania art. 825 pkt 1 k.p.c. w związku z

art. 203 § 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. i przyjęcia, że cofnięty wniosek egzekucyjny nie wywołuje skutków prawnych związanych z jego wniesieniem, a więc także w zakresie przerwy biegu przedawnienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2010 roku sygn. akt I A Ca 100/10).

Niewątpliwie wystąpienie do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przerywa bieg terminu przedawnienia. W niniejszej sprawie postanowieniem z dnia 31 października 2007 roku Sąd Rejonowy w Łowiczu nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sporządzonemu przez pierwotnego wierzyciela. Następnie w dniu 3 stycznia 2008 roku do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu wpłynął wniosek (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. o wszczęcie egzekucji przeciwko M. F.. Wystąpienie z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przerwało bieg terminu przedawnienia. Zgodnie z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Natomiast w myśl art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2012 roku Komornik Sądowy M. C. umorzył prowadzone postępowanie egzekucyjne. W niniejszej sprawie rozstrzygnięcia wymaga zatem kwestia czy przerwanie biegu terminu przedawnienia poprzez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji zostaje zniweczone późniejszym umorzeniem postępowania egzekucyjnego, czy też w wyniku tego umorzenia przedawnienie zaczyna biec od nowa. Przepisy o postępowaniu egzekucyjnym nie zawierają normy prawnej, która by *expressis verbis* wskazywała, jakie skutki w zakresie prawa materialnego, w tym co do biegu przedawnienia, wywołuje bądź nie wywołuje umorzenie postępowania egzekucyjnego. Tym samym na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. odpowiednie zastosowanie znaleźć powinny przepisy o procesie. Co do zasady wszczęcie postępowania egzekucyjnego następuje poprzez złożenie wniosku egzekucyjnego do komornika sądowego, zaś wszczęcie procesu następuje poprzez złożenie pozwu. Pomiędzy wniesieniem pozwu i wnioskiem egzekucyjnym zachodzi zatem pewnego rodzaju podobieństwo. Zarówno złożenie pozwu jak i wniosku egzekucyjnego przerywa bieg przedawnienia. W obu przypadkach cofnięcia powyższych pism wolą podmiotu wszczynającego postępowanie decyduje o jego zakończeniu. Podmiot ten poprzez czynność dyspozytywną rezygnuje z ochrony prawnej. Skoro więc rezultatem tej rezygnacji w przypadku cofnięcia pozwu jest zniweczenie skutków materialnoprawnych związanych z jego wniesieniem w myśl art. 203 § 2 k.p.c., brak jest podstaw jurystycznych do przyjęcia, że takich konsekwencji nie wywołuje analogiczna rezygnacja z dochodzenia wykonania zobowiązania poprzez cofnięcie wniosku egzekucyjnego. Tym samym na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. należy przyjąć, iż cofnięty wniosek egzekucyjny nie wywołuje skutków prawnych związanych z jego wniesieniem, a więc także w zakresie przerwy biegu przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 roku, sygn. akt III CZP 103/14, www.sn.pl; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt I A Ca 100/10, LexOmega; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 roku, sygn. akt II CK 113/02, LexOmega).

W przedmiotowej sprawie do umorzenia postępowania egzekucyjnego nie doszło na skutek wniosku pierwotnego wierzyciela, gdyż taki wniosek nie został złożony. Zatem w rozpoznawanej sprawie bieg przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia rozpoczął się na nowo w dniu 7 sierpnia 2012 roku, to jest w dniu wydania przez Komornika Sądowego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Tym samym termin przedawnienia upływie dopiero z dniem 7 sierpnia 2015 roku. Ponieważ powód wystąpił z pozwem w dniu 9 stycznia 2013 roku należy uznać, iż podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia okazał się nieskuteczny.

Należy dodać, że bankowy tytuł egzekucyjny, zamieszczony w aktach sprawy ma co najmniej moc dokumentu prywatnego, będącego dowodem tego, że w księgach pierwotnego wierzyciela były wykazane określone należności, w tym konkretne należności z tytułu opłat i kosztów postępowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 lutego 2014 roku sygn. akt I A Ca 290/13). Dokument ten został zaopatrzony w klauzulę wykonalności i stał się podstawą wszczęcia egzekucji. Przedstawione przez stronę powodową rozliczenie zawiera szczegółowe wyliczenia wysokości należności. Należy podkreślić, że pozwany nie kwestionował wyliczenia wysokości należności i nie wskazał konkretnych zarzutów co do przedstawionego przez stronę powodową rozliczenia. Nie przedstawiono również w

toku postępowania żadnych dowodów, pozwalających na zakwestionowanie kwot wskazanych w bankowym tytule egzekucyjnym.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę 3.186,29 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od dnia 9 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty.

W przedmiocie żądanych przez powoda odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 359 § 2¹ i § 2² k.c., oznaczając termin ich płatności od dnia 9 stycznia 2013 roku, zgodnie z żądaniem pozwu. Możliwość żądania przez powoda odsetek w zasądzonej przez Sąd Odwoławczy wysokości wynika z § 2 punkt D umowy o korzystanie z karty kredytowej z dnia 13 grudnia 2002 roku oraz znajdującej się w aktach sprawy na karcie 21 tabeli opłat i prowizji. Powód dokonał kapitalizacji odsetek naliczonych na dzień wniesienia pozwu stosownie do treści art. 482 § 1 k.c. żądając dalszych odsetek od zaległej sumy od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Zmiana zaskarżonego wyroku skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji. Ostatecznie powód wygrał proces w całości, tym samym Sąd Odwoławczy zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu zasądził od M. F. na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 657,00 zł. Na wskazaną kwotę składa się: kwota 40,00 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 600,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, którego wysokość została ustalona w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również w oparciu o przepis art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powód wygrał apelację w całości, zatem Sąd Okręgowy zasądził na jego rzecz od pozwanego tytułem zwrotu tychże kosztów kwotę 400,00 zł, na którą to kwotę złożyła się: opłata sądowa od apelacji w wysokości 100,00 zł (określona zarządzeniem z dnia 17 grudnia 2014 roku - k. 75, mimo dokonanej przez powoda wpłaty kwoty 318,00 zł – k. 82) oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 300,00 zł - ustalone na podstawie § 6 pkt 3 oraz § 13 ust. 1 pkt 1 powołanego rozporządzenia.